

τῆς οἰκίας· μετὰ τοῦτο τῇ ἐγχειρίζεται ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος, ἐξ οὗ πίνει ἐκ τριῶν διαφόρων αὐτοῦ μερῶν, καὶ ἔπειτα χύνει τὸ λοιπὸν εἰς τὰ ὀπίσω.

Εἰσελθούσης τῆς νύμφης εἰς τὴν οἰκίαν, πάντες οἱ παρευρεθέντες ὀφείλουσι νὰ συγχωρεύσῃσι μετὰ τῶν νεονύμφων τοὺς καλουμένους τρεῖς γύρους (στροφάς), ἄδοντες ζωηρῶς τὸ ἐξῆς πεντάστιχον·

Ἐγὼ γειὸ, κἀννο γαρχ,
Κἀν' ἡ νύμφη μας παιδιά,
Κάννει κάστρο φαμελιά,
Πέντε γειοῦς, καὶ μιὰ μηλιά,
Κὴ ἄλλη μία ροδακινιά.

Ἀκολούθως παρὰδίδονται εἰς φαγοπότια καὶ διασκεδάσεις μέχρις ὅλης τῆς Δευτέρας· τὴν δὲ πρωτὰν τῆς Τρίτης ἐξαρτήσαντες τὸ νυκτερινὸν *ἴπουκάμισον* (χιτῶνα) τῆς νύμφης εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ προειρημένου *μπαϊρακίου*, πορεύονται μετ' αὐτοῦ πάντες εἰς πηγὴν, ἢ φρέαρ· ἐκεῖ δὲ πλύναντες τὸ *ἴπουκάμισον*, καὶ φαγόντες τὸ *πρωτόπλαστον κουλούριον*, δίδουσι τέλος εἰς τοὺς γάμους.¹

I. N. ΣΤΑΜΑΤΕΙΟΣ.

ΟΙ ΚΥΝΕΣ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀμωνύμου ὄρους μοναστηρίου ἄμα καὶ ξενοδοχείου—κατὰ τὴν ἀληθῆ τῆς λέξεως σημασίαν—τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, ἐξέρχεται εἰς τὸ ὄρος τὸν *χειμῶνα καθ'* ἐκάστην, οἰοσθήποτε καιρὸς καὶ ἂν ἦνε, εἰς μοναχὸς πρὸς τὰ μέρη τοῦ Μαρτινῦ καὶ ἕτερος πρὸς τὰ μέρη τῆς Ἀόστης. Ἐνίοτε τοὺς μοναχοὺς τούτους ἀκολουθεῖ καὶ εἰδικὸς ὑπηρέτης, πάντοτε ὅμως προηγείται αὐτῶν κύων ἐκ τῶν τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, ζῶων ἰσχυρῶν, ἔχον μακρὰν καὶ δυνατὴν τρίχα τὸν χειμῶνα, τὴν ὁποίαν ἀποβάλλει τὸ ἔαρ.

Εἶνε ἡμερώτατοι καὶ εὐπειθέστατοι οἱ κύνες οὗτοι. Τὸ μόνον ὕπερ χαρακτηρίζει τὸ γένος των εἶνε κεράτιόν τι εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας διχοτομημένον καὶ σχεδὸν κρεμῶμενον. Ὅτι τῶ τοιούτοι κύνες εὐρίσκονται συνήθως εἰς τὸ μοναστήριον, οἷτινες πηγαίνουσιν σαίνοντες περὶ τοὺς περιηγητὰς τὴν οὐρανὴν, ἀκολουθοῦντες τοὺς μοναχοὺς, εἰσερχόμενοι εἰς τὰ μαγειρεῖα, διατρῦπῶντες τὴν χιόνα, ἐκτεινόμενοι εἰς τὸν ἥλιον, χασμῶμενοι μεθ' ὑποκόφου μουρμουρισμοῦ καὶ πορευόμενοι ἐνίοτε πρὸς περίπκτον εἰς τὰς πλησιοχώρους κορυφάς. Ἀμέτρους ὑπηρεσίας προσφέρουσιν οἱ κύνες τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου. Ἄν ἔλειπε τὸ θαυμαστὸν ὀρμέφυτον τῶν καλῶν τούτων ζῶων ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ ἀνεύρη τις τὴν δρόμον του ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, διότι πολλὰκις ὁ ἄνεμος μετακινεῖ τὰς μεγάλας τῆς χιόνας στιβάδας ὡς τὴν ἄμμον τῆς ἐρήμου, καθιστᾷ κοιλὰδα τὸν χειμερινὸν λόφον.

Ἄλλ' οἰασθήποτε καὶ ὀσασθήποτε μεταβυλάς καὶ ἂν ἐπιφέρῃ ἡ τρικυμία, ὁ κύων οὐδέποτε χάνεται. Ὑπὸ τοὺς σωροὺς τῆς χιόνος διακρίνει τὴν ὁδὸν, ὅσαι χιονοστιβάδες, ὅσαι νιφάδες καὶ ἂν καταπίπτωσι βαδίζει ἀσφαλέστατα καὶ ἐκλέγει ἐκεῖνα τὰ μονοπάτια ἀκριβῶς, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξέλεγεν ὁ ἡμίονος ἂν ἔλειπεν ἡ χιών. Ὅδηγεῖ τὸν μοναχὸν, τοῦ ὁποίου προπορεύεται τρία βήματα, σταματᾷ ἄμα καὶ ὁ μοναχὸς σταματᾷ, τείνει τὸ οὖς εἰς πάντα θόρουσον, γαυγίζει εἰς πᾶσαν πρόσκλησιν, ἐφ' ὅσον δύναται ν' ἀκούσῃ.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἢ τὴν χαραυγὴν ἐξέρχονται τοῦ μοναστηρίου οἱ ἀγαθοὶ καὶ γενναῖοι κύνες, ἔχοντες πάντοτε μικρὸν βωκάλιον κρεμασμένον ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἢ κρατῶντες εἰς τὸ στόμα κανίστριον μὲ ἄρτον καὶ οἶνον. Διατρέχουσι τὰ διάφορα μέρη τοῦ μεγάλου ἐκείνου ὄρους ἀναζητοῦντες τοὺς δυστυχεῖς ταξειδιώτας, οἷτινες τυχὸν ἀπεπλανήθησαν εἰς τὰς χιόνας. Ὅλαι αἱ αἰσθήσεις των εἶνε ἐντεταμέναι. Παντοῦ εἰσδύει τὸ βλέμμα των. Μακρόθεν διακρίνουσι πάντα χρωματισμὸν καὶ πᾶσαν κίνησιν καὶ ἀμέσως τρέχουσι.

Ἄμα γογγυσμὸς ἀκουσθῆ γαυγίζουσι καὶ τρέχουσι νὰ δώσωσι βοήθειαν. Ἡ ὄσφησις εἶνε οἷα ἢ τοῦ καλλιτέρου θηρευτικοῦ κυνός. Ὅταν πλησιάσωσιν εἰς τὸν δυστυχῆ, ὃν κατεπλάκωσεν ἡ χιών, λείχουσι τὴν ὠχρὰν τοῦ ὄψιν καὶ τὰς χεῖράς του τὰς νικρωμένας· ὁ κύων ζεσταίνει τὸν ἀνθρωπὸν πλαγιαζῶν πλησίον του. Ἄφ' οὗ δὲ ἐπανέλθῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς αἰσθήσεις του προσφέρει ὁ κύων τὸ κανίστριον μὲ τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον καὶ τὸν βοηθεῖ μὲ πάντα τρόπον νὰ ἐγερθῇ. Ἄν δὲν δύνηται τίποτε νὰ πράξῃ γαυγίζει τότε γοερῶς ζητῶν τὴν βοήθειαν τῶν μοναχῶν. Ἄν καὶ τὰ γαυγίσματά του δὲν ἀκουσθῶσι τρέχει τότε ὅσον δύναται ταχέως καὶ ἐπανέρχεται μετ' οὐ πολλὸ ὕπου ἀφῆκε τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς μοναχοῦ.

Μοναχοὶ καὶ κύνες, μίαν μόνην ἔχετε σκέψιν καὶ ἓνα μόνον σκοπὸν ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, νὰ βοηθήσητε καὶ νὰ σώσητε!

Καὶ οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ κύνες βοηθοῦσι καὶ σώζουσι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των. . .

MAXIME DU CAMP.

Τοῦ Περικλέους τὴν γυναῖκα χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ ἕβρισε καθ' ὁδὸν βδελυρὸς τις ἄνθρωπος. Μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ποῖα ἦτον ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἔδραμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Περικλέους, διὰ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν. Ἄλλ' ὁ Περικλῆς, μὴ θέλων οὐδὲ λόγος περὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ νὰ γίνεται, οὐδὲ νὰ φαντασθῇ τις, ὅτι τὴν ἕβρισε, εἶπε πρὸς τὸν ὑβριστὴν· «Δὲν ἕβρισες τὴν γυναῖκά μου, διότι αὐτὴ ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἀσθενοῦσα οἰκουρεῖ.»